

Sygn. akt VU 289/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 grudnia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant st. sekr. sądowy Zofia Aleksandrowicz

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku W. G. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z udziałem uczestnika P.P.H.U. (...) " (...) J. L., I. (...) Spółka Jawna

o wysokość składek na ubezpieczenie społeczne

na skutek odwołania W. G. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 31 stycznia 2018 r. sygn. (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję i stwierdza, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne W. G. (1) podlegającego ubezpieczeniom jako pracownik u płatnika składek P.P.H.U. (...) " (...) J. L., I. (...) Spółka Jawna w T. wynosi:

- za wrzesień 2017 roku – 2.200,00 zł (dwa tysiące dwieście złotych),

- za październik 2017 roku – 513,33 zł (pięćset trzynaście złotych trzydzieści trzy grosze), a w pozostałej części odwołanie oddala;

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na rzecz wnioskodawcy W. G. (1) kwotę 90,00 zł (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu części kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt V U 289/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 stycznia 2018 roku, nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. stwierdził, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia W. G. (1) podlegającego ubezpieczeniom jako pracownik u płatnika składek P.P.H.U. (...) J. L. (2), (...) Spółka Jawna wynosi:

- za miesiąc wrzesień 2017 roku – 2 000 zł na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe, 1 725,80 zł – na ubezpieczenie zdrowotne,

- za miesiąc październik 2017 roku – 466,67 zł na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe, 1 461,80 zł – na ubezpieczenie zdrowotne.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że poziom wynagrodzenia ubezpieczonego znacznie odbiega od poziomu dotychczasowych podstaw wymiaru składek zapisanych na koncie W. G. (1) z innych tytułów, w tym z innego tytułu pracowniczego oraz podstaw wymiaru składek na ubezpieczenia innych osób zatrudnionych w Spółce na stanowisku magazyniera. Powyższe świadczy zdaniem ZUS o celowym zawarciu umowy z zawyżonym wynagrodzeniem dla celów uzyskania wysokich świadczeń w nieuzasadnionej wysokości z tytułu pracowniczego dla ubezpieczeń, co potwierdzać ma powstała w dniu 9 października 2017 roku niezdolność do pracy, po krótkotrwałym świadczeniu obowiązków.

W odwołaniu z dnia 2 marca 2018 roku W. G. (1) reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez ustalenie, że jego podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia (emerytalne i rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne) wynosi:

- za miesiąc wrzesień 2017 roku – 3200 zł,

- za miesiąc październik 2017 roku – 746,67.

Jednocześnie pełnomocnik ubezpieczonego wniósł o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zaskarżonej decyzji pełnomocnik zarzucił błędną podstawę faktyczną, to jest przyjęcie, że płatnik składek celowo zawarł ze skarżącym umowę o pracę z zawyżonym wynagrodzeniem w nieuzasadnionej wysokości dla celów uzyskania wysokich świadczeń z ubezpieczeń społecznych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

W piśmie procesowym z dnia 10 grudnia 2018 roku płatnik składek przyłączył się do stanowiska ubezpieczonego, podnosząc że umówiona kwota wynagrodzenia odpowiadała charakterowi pracy odwołującego, a także jej efektywności, jakości i wpływu na wynik finansowy pracodawcy.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

W. G. (1) posiada wykształcenie średnie techniczne, z zawodu jest technikiem budowlanym. Wnioskodawca pracował zawodowo na stanowiskach: wydawcy magazynowego, starszego referenta ds. technicznych, kontrolera jakości produkcji, kierownika budowy, instruktora BHP.

W. G. (1) od 12 marca 1982 roku prowadził działalność gospodarczą polegającą na skupie i sprzedaży detalicznej i hurtowej artykułów przemysłowych i spożywczych.

W okresie od 1 stycznia 1999 roku do 17 lutego 2011 roku prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Handlowo – Usługowe (...) w R.. Przedmiotem tejże działalności było w przeważającym zakresie wykonywanie usług budowlanych, handlu, konfekcjonowania, a także realizowanie krajowego transportu drogowego rzeczy.

(dowód: dane o zgłoszeniach ubezpieczonego, k. 7 akt ZUS, kwestionariusz, k. 24 akt osobowych wnioskodawcy, umowa o pracę z dnia 2 października 1975 roku, k. 48v, z dnia 18 października 1975 roku, k. 47, decyzja o stwierdzeniu przygotowania zawodowego z dnia 27 listopada 1979 roku, k. 37, licencja na wykonywanie krajowego transportu drogowego rzeczy, k. 38, umowy o pracę: z dnia 9 listopada 1977 roku, k. 40, z dnia 26 listopada 1977 roku, k. 41, świadectwo pracy z dnia 18 lutego 1978 roku, k. 44, z dnia 18 października 1978 roku, k. 42, umowa o pracę z dnia 1 lutego 1979 roku, k. 46, z dnia 28 lutego 1982 roku, k. 43, zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej z dnia 13 maja 1991 roku, k. 49, zeznania wnioskodawcy na rozprawie w dniu 13 grudnia 2018 roku, k. 66v – 67, zaświadczenie z dnia 19 grudnia 2018 roku, k. 80 akt sprawy)

W okresie od 1 grudnia 2011 roku do 30 listopada 2012 roku W. G. (1) był zatrudniony przez K. L. w P.P.H.U. (...) na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku magazyniera w T. za wynagrodzeniem 2200zł. brutto. Do obowiązków wnioskodawcy należało wówczas:

- sporządzanie dokumentów związanych z wydawaniem towarów,

- przyjmowanie i układanie towaru w magazynie,
- analiza towarów w magazynie,
- sporządzanie zamówień na brakujący towar.

(dowód: kwestionariusz, k. 24, świadectwo pracy z dnia 30 listopada 2012 roku zakres czynności pracownika z dnia 1 grudnia 2011 roku, k. bez nr w aktach osobowych wnioskodawcy, dane o zgłoszeniach ubezpieczonego, k. 7 akt ZUS, umowa o pracę z dnia 1 grudnia 2011 roku, k. 64, zeznania wnioskodawcy na rozprawie w dniu 13 grudnia 2018 roku, k. 67 akt sprawy)

Od dnia 18 stycznia 2013 roku do dnia 31 sierpnia 2017 roku wnioskodawca był zarejestrowany jako osoba bezrobotna.

(dowód: dane o zgłoszeniach ubezpieczonego, k. 7 akt ZUS)

P.P.H.U. (...) J. L. (2), (...) Spółka Jawna prowadzi działalność gospodarczą od października 2001 roku. Przedmiotem działalności przeważającej jest sprzedaż hurtowa i detaliczna głównie artykułów sportowych oraz prowadzenie serwisu rowerowego (okoliczności niesporne)

W umowie z dnia 23 czerwca 2017 roku, nr (...) roku Powiat (...) – Powiatowy (...) zawarł z P.P.H.U. (...) J. L. (2), (...) Spółka Jawna umowę, w której zobowiązał się do dokonania refundacji kosztów poniesionych przez płatnika składek na wyposażenie stanowisko magazyniera dla skierowanego bezrobotnego do kwoty 20 000 zł. W specyfikacji wyposażenia stanowiska pracy podano, że nowozatrudniony będzie korzystał z regałów magazynowych, komputera i telefonu, Jako miejsce zatrudnienia osób bezrobotnych wskazano adres Spółki, to jest ul. (...), T. M.. W dniu 30 sierpnia 2017 roku Powiatowy (...) w T. skierował W. G. do pracy w P.P.H.U. (...) J. L. (2), (...) Spółka Jawna na stanowisku magazyniera.

(dowód: umowa z dnia 23 czerwca 2017 roku, k. 49 – 52, skierowanie do pracodawcy, k. 48 akt ZUS)

W dniu 1 września 2017 roku W. G. (1) został zatrudniony przez P.P.H.U. (...) J. L. (2), (...) Spółka Jawna na podstawie umowy o pracę na czas określony od dnia 1 września 2017 roku do dnia 30 września 2019 roku za wynagrodzeniem 3 200 zł brutto w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku magazyniera. Pracował w magazynie rowerowym w T..

(dowód: umowa o pracę z dnia 1 września 2017 roku, k. 20 akt osobowych wnioskodawcy zeznania wnioskodawcy protokół rozprawy z 13 grudnia 2018 roku – k.66 odwrót – 67 odwrót,)

W. G. (1) przed podjęciem pracy został dopuszczony przez lekarza do wykonywania pracy na stanowisku magazyniera bez ciężkiej pracy fizycznej. W dniach 1 – 4 września 2017 roku ubezpieczony został przeszkolony w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy.

(dowód: orzeczenie lekarskie, k. 21, karta szkolenia wstępnego BHP, k. bez nr w aktach osobowych wnioskodawcy)

Wnioskodawca pracował od 1 września 2017 roku do dnia 6 października 2017 roku od poniedziałku do piątku po 8 godzin dziennie.

Do obowiązków wnioskodawcy należało:

- sporządzanie dokumentów związanych z wydawaniem towarów,

- przyjmowanie i układanie towaru w magazynie,
- analiza towarów w magazynie,
- sporządzanie zamówień na brakujący towar.

Ubezpieczony zajmował się wyłącznie wydawaniem z magazynu rowerowych towarów w postaci: lamp, rowerów i części rowerowych, rolko – wrotek, hulajnóg, deskorolek, narzędzi, odzieży sportowej. Nie wykonywał obowiązków sprzedawcy. Nie był przełożonym magazynierów.

(dowód: zakres czynności pracownika z dnia 1 września 2017 roku, k. bez nr w aktach osobowych wnioskodawcy, dokumenty wydania zewnętrznego i faktury VAT, k. 23 – 42 akt ZUS, zeznania wnioskodawcy protokół rozprawy z 13 grudnia 2018 roku – k.66 odwrot – 67 odwrot)

Pracodawca ubezpieczonego P.P.H.U. (...) J. L. (2), (...) Spółka Jawna zatrudniał w 2017 roku osiemnastu pracowników, w tym:

- dwóch referentów ds. handlowych za wynagrodzeniem nieprzekraczającym 2500 zł brutto,
- dwóch sprzedawców – mechaników za wynagrodzeniem nieprzekraczającym 2500 zł brutto,
- **specjalistę ds. handlowych za wynagrodzeniem 1000 zł brutto,**
- księgową za wynagrodzeniem 2000 zł brutto,
- dwóch pracowników administracyjno – biurowych za wynagrodzeniem 2500 zł brutto,
- **czterech sprzedawców za wynagrodzeniem 2000 zł brutto,**
- trzech mechaników pojazdów jednośladowych za wynagrodzeniem 2000 zł brutto,
- dwóch magazynierów, w tym wnioskodawcę za wynagrodzeniem 3 200 zł brutto i drugiego pracownika za wynagrodzeniem 2000 zł brutto,
- fakturzystę za wynagrodzeniem nieprzekraczającym 2000 zł brutto.

(dowód: zestawienie stanowisk pracy i wynagrodzeń za okres od września 2017 roku do września 2018 roku, k. 58 akt sprawy)

Ubezpieczony stał się niezdolny do pracy z dniem 9 października 2017 roku ze względu na występujące u niego schorzenia diabetologiczne i neurologiczne. Płatnik składek wypłacił wnioskodawcy wynagrodzenie za okres niezdolności do pracy od dnia 9 października 2017 roku do dnia 22 października 2017 roku. Od dnia 23 października 2017 roku Oddział ZUS był uprawniony do wypłaty wnioskodawcy zasiłku chorobowego.

(dowód: zaświadczenie płatnika składek z dnia 20 października 2017 roku, k. 1 – 5, lista wypłat, k. 44, listy obecności, k. 45 - 46 akt ZUS, zeznania wnioskodawcy)

Na miejsce wnioskodawcy płatnik składek nie zatrudnił żadnego pracownika.

(okoliczność niesporna)

Za rok 2017 I. L. osiągnęła dochód z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w wysokości 1 372 151,85 zł, a J. L. (2) – w wysokości 914 767,90 zł. Łączny dochód Spółki (...) wyniósł 2 286 919,75 zł

(dowód: zeznania o wysokości osiągniętego dochodu za rok 2017, k. 19, informacja o wysokości dochodu z pozarolniczej działalności gospodarczej za rok 2017, k. 76 akt sprawy)

Po wykorzystaniu okresu zasiłkowego przez ubezpieczonego, organ rentowy przyznał mu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego od dnia 9 kwietnia 2018 roku do dnia 3 stycznia 2019 roku.

(dowód: decyzja z dnia 4 maja 2018 roku, k. 26, zeznania wnioskodawcy złożone na rozprawie w dniu 13 grudnia 2018 roku, k. 67 akt sprawy)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne jedynie w części.

Zgodnie z treścią przepisu art. 6 ust. 1 pkt 1 i art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r. poz. 963), obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9 osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są między innymi pracownikami, z wyłączeniem prokuratorów. Za pracownika uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy, z zastrzeżeniem ust. 2 i 2a. Osoby będące pracownikami podlegają obowiązkowo ubezpieczeniu chorobowemu (art. 11 ust. 1 wskazanej ustawy). Osoby podlegające obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają obowiązkowo ubezpieczeniu wypadkowemu (art. 12 ust. 1 ww. ustawy). Każda osoba objęta obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi podlega zgłoszeniu do ubezpieczeń społecznych w terminie 7 dni od daty powstania obowiązku ubezpieczenia (art. 36 ust. 1, 2 i 4 ww. ustawy systemowej).

Stosownie do art. 13 pkt 1 ustawy systemowej obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają pracownicy – od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku.

Jak wynika natomiast z art. 18 ust. 1 ww. ustawy, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe pracowników stanowi przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy z zastrzeżeniem ust. 2 (w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe pracowników nie uwzględnia się wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy wskutek choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną). Z kolei z art. 20 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wynika, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe oraz ubezpieczenie wypadkowe stanowi podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i ubezpieczenia rentowe, z zastrzeżeniem ust. 2 i ust. 3.

W myśl art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1793 ze zm.) do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne osób, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 1a, d-i, i pkt 3 i 11, stosuje się przepisy określające podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe tych osób, z zastrzeżeniem ust. 5, 6 i 10.

Ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 2016 r. poz. 2032 t.j.) w art. 12 ust. 1 za przychody ze stosunku służbowego, stosunku pracy, pracy nakładczej oraz spółdzielczego stosunku pracy uważa wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężną świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności: wynagrodzenia zasadnicze, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za niewykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty niezależnie od tego, czy ich wysokość została z góry ustalona, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych.

Na gruncie cytowanych przepisów bezspornym pozostaje, że wynagrodzenie zasadnicze ubezpieczonych będących pracownikami stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe.

W niniejszej sprawie organ rentowy nie kwestionował faktu zatrudnienia wnioskodawcy u płatnika, a li tylko wysokość należnego mu zgodnie z umową o pracę wynagrodzenia w wysokości 3200zł., z uwagi na to że w krótkim czasie po zatrudnieniu stał się on niezdolny do pracy z powodu choroby.

Fakty te przemawiają zdaniem ZUS za tym, że wysokość wynagrodzenia została podyktowana chęcią uzyskania przez odwołującego wysokich świadczeń z ubezpieczenia społecznego. O czym ma świadczyć także to, że pod nieobecność wnioskodawcy płatnik nie zatrudnił innego pracownika na zastępstwo.

W ocenie organu rentowego płatnik składek nie uzasadnił wiarygodnie ustalenia wysokości wynagrodzenia wnioskodawcy na stanowisku magazyniera na kwotę 3200zł., w szczególności iż drugi pracownik pracujący u płatnika na tożsamym stanowisku magazyniera, w spornym okresie zarabiał zaledwie 2000zł., a płatnik nie przedstawił racjonalnych argumentów na takie zróżnicowanie zarobków zatrudnionych u siebie magazynierów.

W ramach art. 41 ust. 12 i 13 w zw. z art. 83 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych Zakład Ubezpieczeń Społecznych może zakwestionować wysokość wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, jeżeli okoliczności sprawy wskazują, że zostało ono wypłacone na podstawie umowy sprzecznej z prawem, zasadami współżycia społecznego lub zmierzającej do obejścia prawa (art. 58 k.c.).

Stanowisko takie jest ugruntowane w orzecznictwie. W wyroku z dnia 7 marca 2013 r. sygn. III AUa 1515/12 Sąd Apelacyjny w Gdańsku potwierdził, że przepis art. 86 ust. 2 u.s.u.s. daje organowi rentowemu kompetencje do badania zarówno tytułu zawarcia umowy o pracę, jak i ważności jej poszczególnych postanowień i - w ramach obowiązującej go procedury - zakwestionowania tych postanowień umowy o pracę w zakresie wynagrodzenia, które pozostają w kolizji z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa. W wyroku z dnia 19 maja 2009 roku, III UK 7/09, LEX nr 509047 Sąd Najwyższy stwierdził, że nadmierne podwyższenie wynagrodzenia pracownika w zakresie prawa ubezpieczeń społecznych może być ocenione jako dokonane z zamiarem nadużycia prawa do świadczeń. Wskazać w tym miejscu należy także na stanowisko wyrażone w wyroku z dnia 9 sierpnia 2005 roku w sprawie sygn. akt III UK 89/05, w którym Sąd Najwyższy stwierdził, że ustalenie w umowie o pracę rażąco wysokiego wynagrodzenia za pracę może być, w konkretnych okolicznościach, uznane za nieważne jako dokonane z naruszeniem zasad współżycia społecznego, polegającym na świadomym osiągnięciu nieuzasadnionych korzyści z systemu ubezpieczeń społecznych kosztem innych uczestników tego systemu - art. 58 § 3 k.c. w związku z art. 300 k.p. (opubl. OSNP 2006/11-12/192, LEX nr 182780).

W uchwale II UZP 2/05 Sąd Najwyższy podkreślił, że godziwość wynagrodzenia – jako jedna z zasad prawa pracy (art. 13 k.p.) - zyskuje dodatkowy walor aksjologiczny; w prawie ubezpieczeń społecznych istnieje bowiem znacznie mocniejsza niż w prawie pracy bariera działania w ramach prawa, oparta na wymagającym ochronie interesie publicznym i zasadzie solidarności ubezpieczonych. Względność zasady godziwości wynagrodzenia, wyrażająca się koniecznością odniesienia się nie tylko do potrzeb pracownika, ale także świadomości społecznej oraz ogólnej sytuacji ekonomicznej i społecznej, nie powinna zresztą budzić wątpliwości. W związku z tym nadmiernemu uprzywilejowaniu płacowemu pracownika, które w prawie pracy mieściłoby się w ramach art. 353¹ k.c., w prawie ubezpieczeń społecznych, w którym pierwiastek publiczny zaznacza się bardzo wyraźnie, można przypisać - w okolicznościach każdego konkretnego wypadku - zamiar nadużycia świadczeń przysługujących z tego ubezpieczenia. Jak wynika bowiem z przytoczonych na wstępie przepisów od wysokości podstawy wymiaru składek uzależniona jest wysokość wypłaty świadczeń w postaci zasiłku chorobowego oraz macierzyńskiego, opiekuńczego i rodzicielskiego. Należy pamiętać, że alimentacyjny charakter tych świadczeń oraz zasada solidaryzmu wymagają, żeby płaca - stanowiąca jednocześnie podstawę wymiaru składki - nie była ponad granicę płacy słusznej, sprawiedliwej i zapewniającej godziwe utrzymanie oraz żeby rażąco nie przewyższała wkładu pracy, a w konsekwencji, żeby składka nie przekładała się na świadczenie w kwocie nienależnej. Jest tak również dlatego, że choć przepisy prawa ubezpieczeń społecznych w swej warstwie literalnej odnoszą wysokość składek do wypłaconego wynagrodzenia, to w rzeczywistości odwołują się do takiego przełożenia pracy i uzyskanego za nią wynagrodzenia na składkę, które pozostaje w harmonii z poczuciem sprawiedliwości w korzystaniu ze świadczeń z ubezpieczenia, udzielanych z zasobów ogólnospołecznych

(por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2012 r., sygn. I UK 220/12). Godziwość wynagrodzenia za pracę w prawie ubezpieczeń społecznych musi być zatem interpretowana przy uwzględnieniu wymogu ochrony interesu publicznego oraz zasady solidarności ubezpieczonych.

Reasumując podstawę wymiaru składki ubezpieczonego będącego pracownikiem stanowi wynagrodzenie godziwe, a więc należne, właściwe, odpowiednie, rzetelne, uczciwe i sprawiedliwe, zachowujące cechy ekwiwalentności do pracy, natomiast ocena godziwości tego wynagrodzenia wymaga uwzględnienia okoliczności każdego konkretnego przypadku, a zwłaszcza rodzaju, ilości i jakości świadczonej pracy oraz wymaganych kwalifikacji (tak Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 20 sierpnia 2015 roku w sprawie III AUa 1479/14).

Analizując materiał dowodowy zgromadzony w sprawie Sąd podzielił stanowisko organu rentowego i uznał, że ustalone przez strony wynagrodzenie za pracę na kwotę 3200zł. miesięcznie było zawyżone w stosunku do charakteru i zakresu powierzonych wnioskodawcy obowiązków pracowniczych. Należy podkreślić, że płatnik na stanowisku magazyniera – jak wynika z list płac – w spornym okresie oprócz wnioskodawcy zatrudniał jeszcze jednego pracownika. Wynagrodzenie tego pracownika wynosiło 2000zł., a zatem znacznie różniło się od wynagrodzenia wnioskodawcy wynoszącego 3200zł. Wnioskodawca ani płatnik nie wykazali powodu tak dużego zróżnicowania zarobków pracowników zatrudnionych na tych samych stanowiskach. Wnioskodawca nie był przełożonym magazynierów. Nie wiedział jaki zakres obowiązków miał drugi magazynier. Nie wnosił też o przesłuchanie w charakterze świadka pracownika zatrudnionego u płatnika na stanowisku magazyniera celem wykazania, że jego zakres obowiązków był większy i uzasadniał wyższe wynagrodzenie. Płatnik w odpowiedzi na odwołanie także nie powołał się na szerszy zakres obowiązków czy odpowiedzialności wnioskodawcy, który uzasadniałby ustalenie jego wynagrodzenia w sposób tak drastycznie odbiegający od zarobków drugiego magazyniera. Również zarobki pozostałych 18 pracowników zatrudnionych przez płatnika na innych niż wnioskodawca stanowiskach w spornym okresie, nie były nawet zbliżone do zarobków wnioskodawcy, gdyż oscyływały w granicach 2 500 zł brutto. Wprawdzie wnioskodawca zeznał, że ponosił większą odpowiedzialność materialną, ale jego zeznania w tym zakresie były gołosłowne i dlatego nie zostały podzielone przez Sąd. Powyższe nie zostało w jakikolwiek sposób udokumentowane ani też potwierdzone przez płatnika składek.

Trzeba w tym miejscu zaznaczyć, że ustalenie zbyt wysokiego wynagrodzenia za pracę może być, w konkretnych okolicznościach, uznane za nieważne, jako dokonane z naruszeniem zasad współżycia społecznego, polegającym na świadomym osiągnięciu nieuzasadnionych korzyści z systemu ubezpieczeń społecznych kosztem innych uczestników tego systemu. Taka też sytuacja zachodzi w rozpatrywanym przypadku. Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że zakres obowiązków świadczonych przez ubezpieczonego na rzecz pracodawcy obejmował realizowanie wyłącznie czynności magazynierskich polegających na sporządzaniu dokumentów związanych z wydawaniem towarów, przyjmowaniem i układaniem towarów w magazynie, analizą towarów w magazynie i sporządzaniem zamówień na brakujący towar. Ma w tej sytuacji rację organ rentowy, iż przedstawione w sprawie dowody nie uzasadniały w żadnym razie wysokości ustalonego wynagrodzenia w kwocie 3200 zł brutto miesięcznie, zaś zamiarem stron było w tym zakresie li tylko stworzenie w ten sposób możliwości skorzystania ze świadczeń z ubezpieczenia chorobowego (zasiłku chorobowego oraz zasiłku macierzyńskiego) w wyższej wysokości. Takie postanowienia umowy o pracę należało zatem na podstawie art. 58 kc. w związku z art. 300 kp uznać za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i zmierzające do osiągnięcia wyższych świadczeń z systemu ubezpieczeń kosztem innych jego uczestników.

Biorąc jednak pod uwagę, że wnioskodawca był pracownikiem doświadczonego na stanowisku magazyniera, o czym świadczy fakt poprzedniego zatrudnienia na tym stanowisku w okresie od dnia 1 grudnia 2011 roku do dnia 30 listopada 2012 roku w P.P.H.U. (...) K. L. oraz że wówczas osiągał wynagrodzenie wynoszące 2 200 zł brutto, Sąd uznał iż takie wynagrodzenie jest adekwatne także do jego obecnego stosunku pracy. Zważywszy na poprzednie zatrudnienie wnioskodawcy na stanowisku magazyniera i wysokość otrzymywanego wówczas wynagrodzenia 2200zł., płatnik miał podstawy do zatrudnienia skarżącego na stanowisku magazyniera za wynagrodzeniem o 200zł. wyższym od tego, które wypłacał drugiemu magazynierowi. Powyższe uwzględniało doświadczenie wnioskodawcy i mieści się w granicach

swobody umów. Należy podkreślić, że wnioskodawca miał podstawy domagać się od płatnika wynagrodzenia nie niższego od tego, które uzyskiwał kilka lat wcześniej w przedsiębiorstwie (...) na tożsamym stanowisku magazyniera.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w części, stwierdzając że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne W. G. (1) wynosi za wrzesień 2017 roku - 2 200 zł, a za październik 2017 roku – 513,33 zł, a w pozostałej części, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołanie oddalił. Wysokość podstawy wymiaru składek za miesiąc październik 2017 roku Sąd Okręgowy ustalił na podstawie § 11 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 29 maja 1996 roku w sprawie ustalania wynagrodzenia w okresie niewykonywania pracy oraz wynagrodzenia stanowiącego podstawę obliczania odszkodowań, odpraw, dodatków wyrównawczych do wynagrodzenia oraz innych należności przewidzianych w Kodeksie pracy (Dz. U. z 2017 r. poz. 927).

O kosztach postępowania Sąd orzekł jak w punkcie 2 sentencji wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804), biorąc pod uwagę, że odwołanie zostało uwzględnione jedynie w części.